

[Aksel Larsen.]

ændringer paa det nuværende Tidspunkt, fordi vi anser det for overflødigt, det er for tidligt, Grundloven af 1915 er ikke gammel nok. Men i selve Venstres Del af Betænkningen findes der et stort Afsnit om Mindretallets Ret, som Venstre anser det for yderst paakrævet, at man tager sig af. Ja, dermed siger Venstre jo udtrykkeligt, at hvis man kunde faa nogen Sikring for det, man kalder Mindretallets Ret, vilde man lade forhandle med sig. Det er ikke alene en Bagdør, der er ladet aaben, nej, det er en Hoveddør, der er ladet aaben til eventuel senere kommende taktisk belejlige Realitetsforhandlinger, og dermed har Venstre jo i og for sig stillet sig paa det samme grundlæggende Standpunkt som de Konservative, der blot udtrykker det langt mere klart.

Jeg tvivler ikke om, at det ærede Medlem Hr. Christmas Møller har Ret, naar han siger, at der i Spørgsmaalet om Afvisningen af dette Forslag er Enighed i den konservative Gruppe og Det konservative Folkeparti. Det er ikke svært at regne ud, men der bliver sikkert ogsaa let Enighed i Det konservative Folkeparti om det Standpunkt, det ærede Medlem Hr. Christmas Møller fremdrog her, og som staaar gengivet i Betænkningen, nemlig at Forfatningsændringernes Tid i Danmark er ikke forbi, at den Forfatning, vi har, ikke skal bestaa evigt, og — det blev ikke sagt ordret, men det var Meningen —, at man kunde i og for sig godt tænke sig denne Forfatning ændret i en endogsaa ret nær Fremtid. Der siges udtrykkelig herom i det konservative Afsnit af Betænkningen, som jeg gerne vil have Lov til at citere:

„Men havde Regeringen virkelig villet drøfte Spørgsmaalet med Oppositionen, havde den ikke rejst Spørgsmaalet som et Kampspørgsmaal, men havde søgt — 16—17 Aar efter, at Forfatningen af 1915 traadte i Kraft saa at sige med enstemmig Tilslutning — at rejse Spørgsmaalet som et Forhandlingsspørgsmaal gennem Nedsættelse af et Udvalg eller en Kommission til at gennemgaa den Række Problemer, som det ikke kan nægtes er fremme med Hensyn til Landets Forfatning, den lovgivende og administrative Myndighed under de ændrede Forhold.“

Ja, dette taler tilstrækkelig tydeligt. Man mener i og for sig, at Spørgsmaalet er aktuelt, og man er fuldkommen i Overensstemmelse med Regeringsflertallets Del af Betænkningen, hvor der udtrykkeligt ar-

gumenteres med — med Formandens Til-ladelse skal jeg oplæse et Par Linier:

„at Etkammerssystemets Gennemførelse ikke alene begrundes ud fra Fler-tallets principielle Opfattelse af Grundlaget for et virkeligt Folkestyre, men ogsaa i stigende Grad viser sig paakrævet, for at Lovgivningsmagtens vigtige Op-gaver, bl. a. paa økonomiske og erhvervs-mæssige Omraader, kan blive løst i rime-lig Tid og paa forsvarlig Maade“.

I disse to citerede Afsnit er der sagt det, jeg udtalte ved Lovforslagets første Be-handling, at man fra den Side, hvor man anser sig for ansvarlig for det bestaaende Samfund og ønsker at tilrettelægge Lov-givningen og Administrationen saa smidigt og effektivt som muligt af Hensyn til det kapitalistiske Samfunds Tarv, er blevet klar over, at Forfatningen af 1915 ikke er tidssvarende, der kan ikke arbejdes hurtigt nok efter den, der kan ikke arbejdes effek-tivt nok — og det til Trods for, at vi har set forskellige særdeles effektive Hastigheds-rekorder i Løbet af de sidste Aar —, og at Regeringen, den udøvende Magt, har for lidt Myndighed i Forhold til det, man kalder Folkerepræsentationen. Den Ud-vikling, man ønsker, skal principielt gaa i samme Retning som den Udvikling, det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft ønsker: i Retning af en kooperativ Stat, naturligvis ikke en mekanisk Kopi af den kooperative Stat. Til Underretning for ærede Med-lemmer af Socialdemokratiet, der er uvi-dende om de fleste elementære Ting, tjener, at det ikke er den kooperative Stat, der er talt om her, det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen er af den Opfattelse, at korporativ og kooperativ er det samme. Naar der i socialdemokratiske Rækker hersker en saa-dan Begrebsforvirring, er det forklarligt, at man kan tænke sig, der er kooperative Aktieselskaber. Det er en Sidebemærkning. Der er ikke Tvivl om den principielle Ret-ning, man ønsker Forfatningsændringerne skal gaa i, og dér er man i Virkeligheden enig saavel inden for ledende Hold i Social-demokratiet som i Det konservative Folke-parti, det hele drejer sig om, at man ikke har fundet Tidspunktet helt bekvemt til at ones principielt, og man har ikke fundet den Formel, som skal hjælpe over Vanske-lighederne, som skal bygge Bro mellem de tilsyneladende i Øjeblikket stik modsatte Standpunkter, og derfor maa man foreløbig udskyde Sagen ved nu at vedtage Forslaget i denne Form i Folketinget og sende det til Landstinget. Inden dette sker, vil jeg